

عنوان مقاله:

برنامه اجرایی غذا و تغذیه کشور گامی در جهت فقرزدایی تغذیه ای

محل انتشار:

فصلنامه برنامه ریزی و بودجه، دوره 1، شماره 2 (سال: 1375)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

سید ابوالقاسم جزایری - دانشگاه علوم پزشکی تهران

خلاصه مقاله:

در حال حاضر، گروههایی از جمعیت دچار سوء تغذیه هستند. مسائل ناشی از کم غذایی، عبارتند از بدی تغذیه انرژی- پروتئین در کودکان، کم خونی و بیماری ناشی از کمبود ید. بخشی از جمعیت نیز از مشکلات ناشی از اضافه مصرف یا مصرف رژیم غذایی نامتعادل- چاقی، بیماری قند و بیماریهای قلب و عروق رنج می برند. برخی از علل پدیدآورنده و عوامل مساعدکننده برای پیدایش بدی تغذیه، عبارتند از کمبود مواد غذایی، آگاهیهای تغذیه ای پایین مردم و بیماریهای عفونی و انگلی. برنامه هایی که هم اکنون سازمانها و وزارتخانه های مختلف، مانند وزارت کشاورزی، و وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی برای بهبود وضع غذا و تغذیه جامعه دارند، اولاً در تمام موارد مطابق با نیازهای واقعی نیست، و ثانیاً هماهنگیهای لازم بین آنها وجود ندارد. بسیاری از کشورهای دیگر جهان نیز دست به گریبان بدی تغذیه هستند. در دسامبر ۱۹۹۲ (آذر ۱۳۷۱) کنفرانس بین المللی تغذیه به همت سازمان بهداشت جهانی و سازمان خواربار و کشاورزی و با شرکت نمایندگان ۱۶۰ کشور در سطح وزیران بهداشت و درمان و کشاورزی برگزار شد، که هدف آن جلب توجه دولتها به مشکل بدی تغذیه بود. دو قطعنامه کنفرانس، دولتها رسماً خود را متعهد کردند برنامه ای کشوری برای بهبود وضع تغذیه، تدوین و اجرا کنند. دولت جمهوری اسلامی ایران نیز براساس این تعهد اقدام به تدوین "برنامه اجرایی غذا و تغذیه کشور" کرد. نمایندگان بخشها، وزارتخانه ها و سازمانهای مختلف، با هماهنگی "انستیتو تحقیقات تغذیه ای و صنایع غذایی کشور"، فعالانه در این کار شرکت کردند. این برنامه به پایان رسیده و برای اظهارنظر و تصویب نهایی به وزارتخانه های ذی ربط داده شده است. هدفهای کلی برنامه، عبارتند از (۱) ارتقای امنیت غذایی خانوار، و (۲) بهبود وضع تغذیه مردم، با تاکید خاص بر گروههای آسیب پذیر (زنان و کودکان) برخی از هدفهای ویژه بدین قرارند: (۱) افزایش تولید و بهبود دسترسی به مواد غذایی، (۲) کاهش شیوع بدی تغذیه در کودکان، (۳) کاهش شیوع کم خونی و بیماری ناشی از کمبود ید، (۴) بهبود کیفیت بهداشتی مواد غذایی، و (۵) تقویت نظام اطلاع رسانی غذا و تغذیه. سیاستها و راهبردهای کلی که برای رسیدن به این هدفها انتخاب شده است، عبارتند از: (۱) استفاده بهینه از غذای موجود، (۲) بهره گیری از نظام مراقبتهای اولیه بهداشتی، (۳) تقویت همکاریهای بین بخشی و درون بخشی، (۴) جلب مشارکت مردم، (۵) ارتقای آگاهیهای بهداشتی و تغذیه ای مردم، و (۶) تقویت نظام برنامه ریزی غذا و تغذیه.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1190483>

